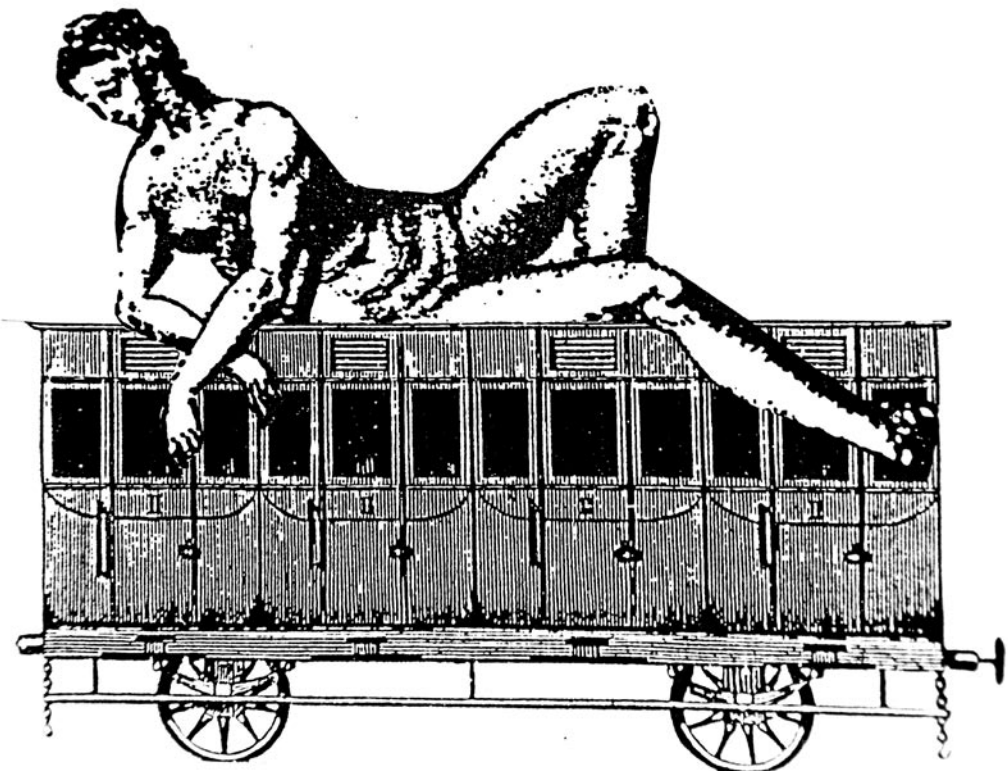

– Vécsei Rita Andrea

Hangyapöcs

Bizonyos kifejezésektől rendkívüli módon idegenkedem, ilyenek például a szerelembe esés, fáj a hiány, elszakíthatatlan fonál. Erősen megborzongok, és befogom a fülem, amikor ilyenmit hallok, Pixiest dúdlok, *Hey Must be a Devil*. Nyálás, fel kell itatni, rongyokat dobni a nyakukba, a szemük alá is, nedveik ellen, nehogy rám fröccsenjenek. Pislognak, ne tűnjön fel, hogy sírnak, pislognak, hogy kibuggyanjon a könnycsepp, szabályosan gördüljön végig a kipirult orcán. Színház. A vége jó, dráma, olyankor odanézek, a gyáva szerető elmenekül, fut, rohan, átugorja a korlátokat, nevetek, amikor megcsúszik egy pocsolján, szórja le magáról a rafiát, és meztelen, amikor hazaér.

Szépen felöltözik, hipófeltos öltözék, koszos, kopott, de ismerősen az, belebújik. Ki sem látszik alóla. Nekem nem volt soha olyan leplem, szivárványszínű vagy akár rozsdabarna, amivel leteríthettem volna a fejem. Múltkor véletlenül meghallottam, hogy az egészen hatásos, hazamentem, kipróbáltam egy kispárnahuzattal, tökéletes, oldalt összevarrva, illik a fejemre, körbeveszi, de nem történt semmi. Vártam egy darabig, de semmi. Utána kezdtem csak gondolkodni, hogy vajon miért csinálom, inkább főzök egy teát, milyen legyen, zöld tea marokkói mentával, vagy sárga. Újságba beragasztott filterek. Azt hittem, érződni fog rajta egy kis nyomdafesték, csak fűíze volt, más nem.

Én nem csalódtam. Szerencsés alkat vagyok, mondják. Nincs abban semmi különös, ha az ember nem szenved, teszi a dolgát, alapvetően így épülnek fel a történetek. Szigorú belső logikával. Hiába próbálják felpuhítani naplementés Balaton-giccsel vagy zuhogó esővel a Moszkva téren, a teteje olvad meg. Lötyög a gyertyalé, a gyertyatest kemény. Persze, ha foggpiszkálóval nyomkods bele csatornát, a terítőre folyik az egész, és újabb adag melegszik fel. Elfogy egy idő után. Csinálsz belőle a foggpiszkáló két végére egy-egy göböt, mártsd a viaszba, hűljön, megint mártsd, picuri súlyzó. Az asztalon hagyod a pincérnek. Dobókockát ugyanígy lehet.

Nincs a gyertya mögött rejtett tartalom. Ezért nem kérnek tőlem tanácsot, főként nem sz(erelm)i ügyekben. Mert azokhoz nem értek, biztos kivágták belőlem a lényegét. Volt egy műtetem ezerkilencszázkilencvenhatban, lehet, hogy akkor. Elégettek valamit lézerral. Mostanában olyan fejlett a technika, bármit meg lehet csinálni. Kitaláld, hogy nem akarsz lélegezni. Megoldható az is. Eldönthető, akarsz-e élni, mondjuk az régi módszer, kötél, gyógyszer, vonat.

Játszottam, mi a legbiztosabb. Biciklivel kimegyek a határba, vidéken, Cegléd, mondjuk, de mindegy, csak legyen búzatábla. Betolom a bicajt a táblába, kitámasztom, hogy ne lapítsa el a búzát, nehogy fönről észrevegyék, ni, ott egy elhagyott bicikli, és nyomozni kezdenek. Permetezőrepülő-pilóta szerettem volna lenni régen, de ma már nem. Lefekszem a biciklitől kicsit távolabb, az oldalamba, szintén ugyanazért, mint a bicikliről mondtam, és beveszek egy marék altatót. Félliteres műanyag üvegben viszem hozzá a vizet. Beveszem, süt a nap, hamar elalszom, hamar meghalok, és nem találják meg. Csak aratáskor tűnök fel, de akkor már mindegy.

Nincs okom ilyet tenni, bosszant az a sok idióta, akiket újraélesztnek. Elhatározás kérdése minden. Elhatározod, megteszed. Ez a képlet. Nem lehet elrontani, ennyire egyszerű dolgot bűn elrontani. Ugye, a tea, egyszerű, víz, filter, annyiban bonyolódhat, cukor vagy méz. Bűnt abba is lehet vinni, tejet öntesz bele vagy szegfűszeg, fahéj. Megjegyezték a hátam mögött, de utóbb minden kiderül, hogy nincs erkölcsi érzékem. Híján vagyok a belátásnak.

Annyiban igaz a vád, hogy nehezen tudnám körülírni, mi a bűn, mi az erkölcsi érzék. Csak a teára tudom vonatkoztatni. Ha valaki hipófeltos nadrágot hord vagy szoknyát, teljesen biztos, hogy menekül. Ideges, kapkod, de szereti a tisztaságot maga körül, és megremeg a kezében a hipó. Lehasal a földre, megtámasztja karját, és csak mondja, mondja félhangosan *Tudni szeretném, mi történik*, az útkaparónak, mert el akar bújni Sinistra elől. Így hívják a feleségét/férjét.

Nem keresem az okokat, hogy miért idegenkedem a szerelemtől. Egyszer, egy nyári délután, mikor máskor, klisékből építkezem, a hasam tájkán, egy hangyapöcsnyi helyen lüktetett. Megijedtem, csak nem, de Nikifor Tescovina rám szólt, *Elrontottad a gyomrod*. Ja, tényleg.